

OSTROŻENIE (2) *sb n*

Oba o oraz pierwsze e jasne; końcowe e z tekstów nie oznaczających é (Cn drugie e pochylone).

sg N ostrożeni(e) (1). ◇ [G ostrożeni(a).] ◇ I ostrożeniém (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII w.

Ogrodzenie z ostrokołu, tj. z zaostrzonych pali; crebrisurus, lorica, loracula, praetenturae, sudetum

Cn (2) : [Vallum ein Bollwerck Ostrożenie ArtNom G4v.]

W połączeniu szeregowym (1): Ostrożenie/ dyłowanie/ ogrodzenie/ y wżelákíe płoty máią byđ rowne GostGosp 48.

[W charakterystycznych połączeniach: ogrodzony, opraviony ostrożeniem.]

[Wyrażenie: »ostrożenie dębowe«: a osobno jest dworzec niemały w pośrodku opraviony ostróženiem [!] dębowem, kędy bywał pokój książęcy; którego ostróżenia [!] miasta wszytki i wsi królewskie przyległe dzierzawy Tomzieńskiej po przęśle opravują. LustrMaz II 92, 104; A z drugą stronę jest kołowrót dębowy mocny, zamczysty kłódką, około którego jest ostrożenie dębowe ku murowi. LustrPom 200.]

Przen: Zawarowanie, zastrzeżenie (1) : rzeczy skárbu náfzého/ które zostróženiem pewnym fądowi náfzému należć będą. SarnStat 150.

Cf [OSTROG], [OSTROŻYĆ]